

λόγο της ένδικης προσφυγής, κρίνεται βάσιμος και επομένως πρέπει να ακυρωθεί εξ αυτού του λόγου η ανωτέρω αναφερόμενη .../ 18.6.2012 απόφαση του Γενικού Γραμματέα της Αποκεντρωμένης Διοίκησης Πελοποννήσου Δυτικής Ελλάδας και Ιονίου και να αναγνωρισθεί ότι είναι νόμιμη η διόρθωση του 8^{ου} λογαριασμού του επίδικου έργου, όπως το συνολικό οφειλόμενο ποσό της πρώτης καθής ανέρχεται στο ποσό των διακοσίων πενήντα ενός και εξήντα εννέα (251,69) ευρώ ως ορίζεται στο διατακτικό.

Με βάση τα προλεχθέντα, η ένδικη προσφυγή πρέπει να γίνει δεκτή ως αναφέρεται αναλυτικώς στο διατακτικό της παρούσας, ενώ τα δικαστικά έξοδα των διαδίκων πρέπει να συμψηφιστούν μεταξύ των διαδίκων στο σύνολό τους κατ' άρθρο 179, λόγω της δυσχέρειας των κανόνων δικαίου, που εφαρμόστηκαν. (...).

■

άλλη δικαστική ενέργεια για την είσπραξη των υπό διαχείριση απαιτήσεων, καθώς και να κινούν, παρίστανται ή συμμετέχουν σε προπτωχευτικές διαδικασίες εξυγίανσης, πτωχευτικές διαδικασίες αφερεγγυότητας, διαδικασίες διευθέτησης οφειλών και ειδικής διαχείρισης των άρθρων 61 επ. του ν. 4307/2014. Εφόσον οι Εταιρίες συμμετέχουν σε οποιαδήποτε δίκη με την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου το δεδικασμένο της απόφασης καταλαμβάνει και τον δικαιούχο της απαίτησης». Περαιτέρω, κατά το άρθρο 63 § 1 εδ. α' του ΚΠολΔ «όποιος είναι ικανός για οποιαδήποτε δικαιοπραξία, μπορεί να παρίσταται στο δικαστήριο με το δικό του όνομα». Κατά δε το άρθρο 64 §§ 1 και 2 εδ. α' του ίδιου Κώδικα «όσοι είναι ανίκανοι να παρίστανται στο δικαστήριο με το δικό τους όνομα εκπροσωπούνται από τους νόμιμους αντιπροσώπους τους». Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι, στο πεδίο του αστικού δικονομικού δικαίου δεν υφίσταται ο θεσμός της εκούσας αντιπροσώπευσης και όποιος είναι ικανός για δικαιοπραξία διεξάγει τη δίκη με το δικό του όνομα, όποιος δε είναι ανίκανος εκπροσωπείται από το νόμιμο αντιπρόσωπό του. Μόνες περιπτώσεις, που επιτρέπεται εκούσια αντιπροσώπευση κατά τη διεξαγωγή της δίκης είναι οι προβλεπόμενες από τις διατάξεις των άρθρων 472 § 1 και 665 § 1 του ΚΠολΔ, που ορίζουν η μεν πρώτη, ότι επί μικροδιαφορών, τον διάδικο, που δεν παρίσταται ο ίδιος, μπορούν να αντιπροσωπεύσουν και ο σύζυγος, οι ανιόντες και οι κατιόντες, οι συγγενείς δεύτερου βαθμού εξ αίματος ή εξ αγχιστείας και οι έμμισθοι υπάλληλοι του, η δε δεύτερη ότι επί έργατικών διαφορών οι εργαζόμενοι μπορούν να εκπροσωπηθούν από άλλο εργαζόμενο, που ασκεί το ίδιο είδος επαγγέλματος και οι εργοδότες από υπάλληλό τους. Άλλα, οι ειδικές ρυθμίσεις δεν θα ήταν αναγκαίες, αν ήταν γενικώς επιτρεπτή η διεξαγωγή δίκης από εκούσιο αντιπρόσωπο. Εξάλλου, και οι διατάξεις των άρθρων 116, 118 αριθ. 5, 259 § 2 και 310 § 2 του ΚΠολΔ ως πρόσωπα, που μετέχουν στη δίκη, κατονομάζουν μόνο τους διαδίκους, τους νόμιμους αντιπροσώπους (επίτροπος, σύνδικος, διαχειριστής πολυκατοικίας κ.λπ.), και τους πληρεξούσιους δικηγόρους τους και δεν αναφέρουν τους εκούσιους αντιπροσώπους. Δεν μπορούν, δε, να εφαρμοστούν αναλογικώς στη διεξαγωγή της δίκης οι διατάξεις των άρθρων 211 επ. του ΑΚ περί εκούσιας αντιπροσώπευσης στο πεδίο του ου-

II. ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ ΓΕΝΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

**Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών
Αριθ. 1272/2019**

Δικαστής: Ε. Μελά, Πρόεδρος Πρωτοδικών
Δικηγόροι: Β. Τσιαφούτης, Ε. Τζήμα

Ανακοπή οφειλέτη κατά διαταγής πληρωμής και της δυνάμει αυτής επιταγής προς πληρωμή κατά της Τράπεζας για απαιτήσεις της εκ δανείου. Μη νόμιμα παραστάθηκε στη σχετική δίκη αντί της Τράπεζας η Διαχειρίστρια για την συγκεκριμένη απαίτηση Εταιρεία, η νομιμοποίηση της οποίας μόνο ως ενεργητική θα μπορούσε να νοηθεί εκ του νόμου για την είσπραξη των απαιτήσεων, όχι όμως και ως παθητική όπως εν προκειμένω. Μη νόμιμος ο ορισμός της Διαχειρίστριας Εταιρίας ως εκούσιου αντιπροσώπου της Τράπεζας στη δίκη, ακόμη και δυνάμει σχετικού ειδικού πληρεξούσιου και ιδιωτικού συμφωνητικού μεταξύ αυτών. Ερημοδικία της Τράπεζας (Άρθρα 63 § 1 εδ. α', 64 §§ 1 και 2 εδ. α', 73, 116, 118, αριθ. 5, 259 § 2, 310 § 2, 632, 933 ΚΠολΔ· 211 επ., 713 ΑΚ· 2 § 4 ν. 4354/2015).

Σύμφωνα με το άρθρο 2 § 4 του ν. 4354/2015 ορίζεται ότι «Οι Εταιρίες Διαχείρισης νομιμοποιούνται, ως μη δικαιούχοι διάδικοι, να ασκήσουν κάθε ένδικο βοήθημα και να προβαίνουν σε κάθε

σιαστικού δικαίου, ενόψει της κατά τα άνω πρόβλεψης σε ειδικές περιπτώσεις της εκούσιας αντιπροσώπευσης στο πεδίο του δικονομικού δικαίου και των άλλων σκοπών, που υπηρετούν οι πιο πάνω ουσιαστικού δικαίου διατάξεις. Εξάλλου, η εκούσια αντιπροσώπευση στη διεξαγωγή της δίκης δεν μπορεί να θεωρηθεί επιτρεπόμενη ούτε με επίκληση της διάταξης του άρθρου 713 του ΑΚ, η οποία παρέχει τη δυνατότητα στον εντολοδόχο να διεξάγει οποιαδήποτε υπόθεση του ανατεθεί από τον εντολέα, αφού στην περίπτωση αυτή η εξουσία του εντολοδόχου μπορεί να περιοριστεί μόνο στην παροχή δικαστικής πληρεξουσιότητας σε δικηγόρο να ασκήσει αγωγή ή ένδικο μέσο επ' ονόματι του εντολέα του και να τον εκπροσωπήσει στη δίκη, αν και την εντολή αυτή μπορεί να χορηγήσει απευθείας ο ίδιος ο εντολέας, χωρίς τη μεσολάβηση του εντολοδόχου, η οποία, παρεμβαλλόμενη, μόνο τη διέπουσα κάθε δίκη αρχή της οικονομίας πλήγτει και δεν εξυπηρετεί κάποιο έννομο συμφέρον. Συνακόλουθα, δεν συγχωρείται στην πολιτική δίκη ο διορισμός εκούσιου αντιπροσώπου για τη διεξαγωγή αυτής, έστω και αν ο τελευταίος διορίσει δικηγόρο ως δικαστικό πληρεξούσιο προς αναπλήρωση της ελειπούσης ικανότητας να παρίσταται στο δικαστήριο. Συνέπεια του ανεπίτρεπτου της διεξαγωγής της δίκης από εκούσιο αντιπρόσωπο είναι το απαράδεκτο των διαδικαστικών πράξεων, που αυτός εντήργησε, έστω και με πληρεξούσιο δικηγόρο, το οποίο ανάγεται στις διαδικαστικές προϋποθέσεις και εξετάζεται από το δικαστήριο αυτεπαγγέλτως, κατ' άρθρο 73 του ΚΠολΔ (βλ. σχετικά ΑΠ 1863/2017 ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ», ΑΠ 37/2014 ΕΠολΔ 2014. 358, ΑΠ 45/2007 Δ 2007. 584, ΕφΘ 683/1985 Αρμ 1986. 156).

Στην προκειμένη περίπτωση, κατά την εκφώνηση της κρινόμενης ανακοπής κατά τη σειρά του πινακίου κατά τη δημόσια συνεδρίαση αυτού του δικαστηρίου, που αναφέρεται στην αρχή της απόφασης, δεν εμφανίστηκε η καθ' ης η ανακοπή τραπεζική εταιρία, ούτε εκπροσωπήθηκε αυτή από πληρεξούσιο δικηγόρο, αλλά αντί αυτής παραστάθηκε και κατέθεσε προτάσεις η εταιρία με την επωνυμία ... ενεργούσα υπό την ιδιότητά της ως διαχειρίστριας των απαιτήσεων της καθ' ης η ανακοπή τραπεζικής εταιρίας στα πλαίσια του με αριθμό .../02.10.2018 ειδικού πληρεξουσίου της ... και του από 30.04.2018 ιδιωτικού συμφωνητικού, η οποία, όμως, δεν είναι διάδικος στην παρούσα δι-

κη. Ειδικότερα, στην προκειμένη περίπτωση, οι ανακόποντες άσκησαν την κρινόμενη ανακοπή κατά της καθ' ης η ανακοπή τραπεζικής εταιρίας, με την οποία ζητούν, για τους λόγους, που εκθέτουν στο δικόγραφο της ανακοπής τους, την ακύρωση της με αριθμό .../2016 διαταγής πληρωμής του δικαστή αυτού του δικαστηρίου και της από 07.03.2019 επιταγής προς πληρωμή. Η καθ' ης η ανακοπή τραπεζική εταιρία με το από 30.04.2018 ιδιωτικό συμφωνητικό, που καταρτίστηκε μεταξύ αυτής και της εταιρίας με την επωνυμία διόρισε την ανωτέρω εταιρία ως διαχειρίστρια για τα δάνεια, που αναφέρονται στο παράρτημα του ιδιωτικού συμφωνητικού, μεταξύ των οποίων και το με αριθμό Όμως, σύμφωνα και με τις παραπάνω νομικές σκέψεις, η ως άνω διαχειρίστρια δεν νομιμοποιείται να παραστεί και να διεξάγει τη δίκη ως μη δικαιούχος διάδικος αντί της παραπάνω τραπεζικής εταιρίας, αφού σύμφωνα με το άρθρο 2 § 4 v. 4354/2015 η ανωτέρω εταιρία ως διαχειρίστρια νομιμοποιείται ως μη δικαιούχος διάδικος να εγείρει κάθε ένδικο βοήθημα και να προβαίνει σε κάθε άλλη δικαστική ενέργεια για την είσπραξη των υπό διαχείριση απαιτήσεων, καθώς και να κινεί, παρίσταται ή συμμετέχει σε προπτωχευτικές διαδικασίες εξυγίανσης, πτωχευτικές διαδικασίες αφερεγγυότητας, διαδικασίες διευθέτησης οφειλών και ειδικής διαχείρισης των άρθρων 61 επ. του ν. 4307/2014. Η νομιμοποίηση με βάση το ανωτέρω άρθρο είναι περιορισμένη, υπό την έννοια ότι δεν περιλαμβάνει το σύνολο των δικών, αλλά περιορίζεται στις αναφερόμενες στην εν λόγω διάταξη περιπτώσεις. Ακόμη, με την ανωτέρω διάταξη θεμελιώνεται κατ' αρχήν μόνον ενεργητική νομιμοποίηση για την έγερση κάθε ενδίκου βοηθήματος και κάθε άλλης δικαστικής ενέργειας για την είσπραξη των υπό διαχείριση απαιτήσεων, ενώ κατ' εξαίρεση ενεργητική και παθητική νομιμοποίηση μόνον για προπτωχευτικές διαδικασίες εξυγίανσης, πτωχευτικές διαδικασίες αφερεγγυότητας, διαδικασίες διευθέτησης οφειλών και ειδικής διαχείρισης των άρθρων 61 επ. του ν. 4307/2014. Συνεπώς, στην προκειμένη περίπτωση, δεν μπορεί να θεμελιωθεί παθητική νομιμοποίηση της διαχειρίστριας εταιρίας στην ανωτέρω διάταξη του ν. 4354/2015. Επίσης, δεν νομιμοποιείται να παρασταθεί στην προκειμένη δίκη ούτε δυνάμει του με αριθμό .../02.10.2018 ειδικού πληρεξουσίου της ... και του από 30.04.2018 ιδιωτικού συμ-

φωνητικού, τα οποία δεν περιέχουν σχετικό ειδικό όρο, που να της το επιτρέπουν, αλλά σε κάθε περίπτωση, ακόμη και να περιείχαν σχετικό όρο, διότι δεν συγχωρείται στην πολιτική δίκη ο διορισμός εκουσίου αντιπροσώπου προς διεξαγωγή συτής. Κατά συνέπεια, όλες οι πράξεις, που διενεργήθηκαν από τη διαχειρίστρια εταιρία είναι απαράδεκτες (βλ. ad hoc και ΠΠρΑθ 1596/2019 αδημοσίευτη στο νομικό τύπο).

Από τη με αριθμό .../04.04.2019 έκθεση επίδοσης του αρμόδιου δικαστικού επιμελητή στο Εφετείο Αθηνών ..., που νομίμως προσκομίζουν με επίκληση οι ανακόπτοντες, προκύπτει ότι ακριβές αντίγραφο της κρινόμενης ανακοπής, με πράξη ορισμού δικασίου και κλήση προς συζήτηση για τη δικάσιμο, που αναφέρεται στην αρχή της απόφασης, επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στην καθ' ης η ανακοπή τραπεζική εταιρία. Ωστόσο, κατά την εν λόγω δικάσιμο, η τελευταία δεν παραστάθηκε στο Δικαστήριο ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε στη σειρά της από το οικείο πινάκιο, με αποτέλεσμα να πρέπει να δικαστεί ερήμην (άρθρο 271 ΚΠολΔ).

Με την κρινόμενη ανακοπή, οι ανακόπτοντες ζητούν, για τους λόγους, που εκθέτουν σε αυτήν, την ακύρωση: α) της με αριθμό .../2016 διαταγής πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών και β) της από 07.03.2019 επιταγής προς πληρωμή, που έχει τεθεί κάτω από το αντίγραφο από το πρώτο εκτελεστό απόγραφο της ανωτέρω διαταγής πληρωμής, καθώς και την καταδίκη της καθ' ης στα δικαστικά τους έξοδα.

Στο κρινόμενο δικόγραφο, όπως εκτιμάται από το Δικαστήριο με βάση τους περιεχόμενους σ' αυτό λόγους και αιτήματα, σωρεύονται η ανακοπή του άρθρου 632 ΚΠολΔ κατά της με αριθμό .../2016 διαταγής πληρωμής του δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, καθόσον περιέχεται σ' αυτό ρητό αίτημα ακύρωσης αυτής και λόγοι, που την πλήττουν, και η ανακοπή του άρθρου 933 ΚΠολΔ κατά της από 07.03.2019 επιταγής προς πληρωμή και εκτέλεση, που έχει τεθεί στο επικυρωμένο αντίγραφο πρώτου εκτελεστού απόγραφου της ανωτέρω διαταγής πληρωμής. Οι δύο ανακοπές παραδεκτά σωρεύονται στο ίδιο δικόγραφο, καθόσον υπάγονται στο ίδιο καθ' ύλη και κατά τόπο αρμόδιο Δικαστήριο και στο ίδιο είδος διαδικασίας, δεν είναι αντιφατικές και η συνεκδίκασή τους δεν προκαλεί σύγχυση, αντίθετα, διευ-

κολύνει και επιταχύνει τη διαδικασία (βλ. σχετικά και ΑΠ 792/2015 Τ.Ν.Π. «ΝΟΜΟΣ»). Οι ανακοπές αυτές παραδεκτά εισάγονται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, το οποίο είναι αρμόδιο καθ' ύλη και κατά τόπο, για τη μεν πρώτη ανακοπή ως το καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο του τόπου έκδοσης της διαταγής πληρωμής (άρθρο 632 § 1 ΚΠολΔ, όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του με το ν. 4335/2015), για δε τη δεύτερη ανακοπή, ως το Δικαστήριο της περιφέρειας του τόπου της αναγκαστικής εκτέλεσης, δεδομένου ότι ο εκτελεστός τίτλος δεν είναι εκδόσεως του Ειρηνοδικείου (άρθρο 933 § 1 ΚΠολΔ, όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του με το ν. 4335/2015), για να συζητηθούν κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρο 614 ΚΠολΔ), όπως προβλέπεται από τις διατάξεις των άρθρων 632 § 2 και 937 § 3 (όπως ισχύουν μετά την τροποποίηση και αντικατάστασή τους με τα άρθρα τέταρτο και διγόδιο ν. 4335/2015, αντίστοιχα), εφαρμοζόμενων των διατάξεων του ΚΠολΔ, όπως αυτές τροποποιήθηκαν ή αντικαταστάθηκαν με το ν. 4335/2015, διότι η ανακοπή του άρθρου 632 ΚΠολΔ ασκήθηκε μετά την 1η.1.2016 και η επιταγή, επίσης επιδόθηκε στους ανακόπτοντες μετά την ανωτέρω ημερομηνία (βλ. άρθρο ένατο § 2 ως άνω νόμου - μεταβατικές διατάξεις). Τόσο η ανακοπή του άρθρου 632 ΚΠολΔ όσο και η ανακοπή του άρθρου 933 ΚΠολΔ, έχουν ασκηθεί εμπρόθεσμα κατ' άρθρα 632 § 2 και 934 § 1 ΚΠολΔ, αφού το δικόγραφο των ανακοπών κατατέθηκε και επιδόθηκε στην καθ' ης η ανακοπή αφενός εντός της 15νθήμερης προθεσμίας από την επίδοση της διαταγής πληρωμής στους ανακόπτοντες, αφετέρου πριν δημοσιευτεί απόσπασμα κατασχετήριας έκθεσης (βλ. την από 21.03.2019 επισημείωση του δικαστικού επιμελητή επί του αντιγράφου της με αριθμό .../2016 διαταγής πληρωμής, που προσκομίζουν και επικαλούνται οι ανακόπτοντες, τη με αριθμό .../04.04.2019 έκθεση επίδοσης του αρμόδιου δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών, ενώ δεν έχει διενεργηθεί άλλη πράξη εκτέλεσης). Το αίτημα, όμως, να ακυρωθεί η ως άνω διαταγή πληρωμής δεν μπορεί να αποτελέσει νόμιμο αίτημα και της ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ, αφού αίτημα αυτής είναι μόνο η ακύρωση συγκεκριμένης πράξης της διαδικασίας της αναγκαστικής εκτέλεσης, τέτοια, δε, δεν αποτελεί η εκδοθείσα διαταγή πληρωμής (βλ. ΑΠ 792/2015, δ.π.). Επο-

μένως, πρέπει να γίνουν τυπικά δεκτές οι σωρευόμενες ανακοπές και να ερευνηθούν περαιτέρω προκειμένου να κριθεί το ορισμένο και νόμιμο των λόγων τους.

Το απόσπασμα στο οποίο αποτυπώνεται η κίνηση, το κλείσιμο του λογαριασμού και το κατάλοιπο, επέχει θέση αποδεικτικού μέσου με ισχύ ιδιωτικού εγγράφου, το αντίγραφο δε αυτού έχει αποδεικτική δύναμη ίση με το πρωτότυπο, εφόσον η ακρίβεια τούτου βεβαιώνεται από αρμόδια αρχή ή δικηγόρο (άρθρα 449 § 1 ΚΠολΔ, 52 ν.δ. 3026/1954, 14 ν. 1599/1986) και δεν μπορεί να προσδώσει την αποδεικτική αυτή δύναμη η βεβαίωση της ακρίβειας του αντιγράφου από τον αρμόδιο υπάλληλο της πιστώτριας τράπεζας. Στην περίπτωση, όμως, των μηχανογραφικών τηρούμενων εμπορικών βιβλίων της τράπεζας, η εκτύπωση του αποσπάσματος των βιβλίων αυτών, που περιέχονται σε ηλεκτρονική μορφή εντός του υπολογιστή, εφόσον η γνησιότητα της εκτύπωσης βεβαιώνεται από τον υπάλληλο, που την ενήργησε, αποτελεί το πρωτότυπο έγγραφο, που έχει στα χέρια της η τράπεζα προς απόδειξη του περιεχομένου του εξαχθέντος από τον ηλεκτρονικό υπολογιστή αποσπάσματος των βιβλίων της. Επομένως, στην περίπτωση αυτή δεν απαιτείται βεβαίωση της ακρίβειας τούτου από αρμόδια αρχή ή δικηγόρο, αφού δεν πρόκειται για αντίγραφο (βλ. σχετικά ΑΠ 330/2012 Αρρ 2012. 1431).

Στην προκειμένη περίπτωση, με τον πρώτο λόγο της ανακοπής τους οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι τα αποσπάσματα, που προσκόμισε με επίκληση η καθ' ης η ανακοπή προκειμένου να εκδοθεί η ανωτέρω διαταγή πληρωμής δεν πληρούν την έννοια των αναφερόμενων στον ανωτέρω όρο αποσπασμάτων, αφού αφενός δεν φέρουν βεβαίωση γνησιότητας αλλά ούτε υπογραφή από δικηγόρο, αφετέρου, ακόμη και αν θεωρηθεί ότι αποτελούν εκτυπώσεις του ηλεκτρονικά τηρούμενου αρχείου της καθ' ης, αυτά δεν φέρουν βεβαίωση ότι αποτελούν εκτυπώσεις του ηλεκτρονικά τηρούμενου αρχείου της καθ' ης σε όλες τις σελίδες τους. Ζητούν, δε, να ακυρωθεί η ανωτέρω διαταγή πληρωμής ως ακύρως εκδοθείσα και επακόλουθα να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη επιταγή προς πληρωμή, ως στηριζόμενη σε άκυρο εκτελεστό τίτλο. Με αυτό το περιεχόμενο, ο κρινόμενος λόγος της ανακοπής είναι ορισμένος και νόμιμος, στηριζόμενος στο άρθρο 626 ΚΠολΔ και πρέπει να εξε-

ταστεί περαιτέρω στην ουσία του.

Δεδομένου, δε, ότι αναφορικά με την κρινόμενη ανακοπή δεν υπάρχει ένσταση, η οποία να εξετάζεται αυτεπαγγέλτως, ενώ ως προς τα σχετικά με την ανακοπή και τον πρώτο λόγο αυτής γεγονότα επιτρέπεται ομολογία, πρέπει, λόγω της ερημοδικίας της καθ' ης η ανακοπή, να θεωρηθούν ομολογημένοι οι περιεχόμενοι στην ανακοπή πραγματικοί ισχυρισμοί των ανακοπόντων (271 § 3 ΚΠολΔ, όπως τροποποιήθηκε με τις διατάξεις του άρθρου 29 του ν. 3994/2011 σε συνδυασμό με το άρθρο 72 § 2 του ίδιου νόμου και 591 § 1 ΚΠολΔ), με αποτέλεσμα να πρέπει να γίνει δεκτός στην ουσία του ο πρώτος λόγος της ανακοπής και επακόλουθα, να γίνει δεκτή στην ουσία της η ανακοπή και να ακυρωθούν: α) η με αριθμό .../2016 διαταγή πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών και β) η από 07.03.2019 επιταγή προς πληρωμή, που έχει τεθεί κάτω από το αντίγραφο από το πρώτο εκτελεστό απόγραφο της ανωτέρω διαταγής πληρωμής, όπως ορίζεται στο διατακτικό της απόφασης. Παρέλκει, δε, η εξέταση των λοιπών λόγων της ανακοπής. Τα δικαστικά, δε, έξοδα των ανακοπόντων πρέπει να επιβληθούν σε βάρος της καθ' ης η ανακοπή λόγω της ήπτας της (άρθρο 176 ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό.

Για τους λόγους αυτούς

Δικάζοντας ερήμην της καθ' ης η ανακοπή.

Δέχεται τυπικά και στην ουσία τους τις σωρευόμενες ανακοπές.

Ακυρώνει: α) τη με αριθμό .../2016 διαταγή πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών και β) την από 07.03.2019 επιταγή προς πληρωμή, που έχει τεθεί κάτω από το αντίγραφο από το πρώτο εκτελεστό απόγραφο της ανωτέρω διαταγής πληρωμής.

Επιβάλλει σε βάρος της καθ' ης η ανακοπή τα δικαστικά έξοδα των ανακοπόντων, τα οποία ορίζει στο ποσό των διακοσίων τριάντα (230.00) ευρώ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Η προβληματική της αντιπροσώπευσης της Τράπεζας από την Εταιρεία Διαχείρισης απαιτήσεων του ν. 4354/2015 στις δίκες επί των ανακοπών κατά διαταγών πληρωμής για απαιτήσεις, που ανήκουν στην Τράπεζα

Η δημοσιεύθεισα απόφαση πραγματεύτηκε το επίκαιρο

δικονομικό θέμα της δικαστικής αντιπροσώπευσης των δικαιούχων τραπεζικών απαιτήσεων από τις εταιρίες διαχείρισης απαιτήσεων¹ κατά την εκδίκαση ανακοπών. Στο πλαίσιο θέσπισης μέτρων για τη μείωση των μη εξυπηρετούμενων δανείων, των λεγόμενων «κόκκινων δανείων», ψηφίστηκε ο ν. 4354/2015, ο οποίος, εκτός από τη δυνατότητα για πώληση απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις σε εταιρίες απόκτησης απαιτήσεων, προβλέπει και το δικαίωμα ανάθεσης της διαχείρισης των τραπεζικών απαιτήσεων σε εταιρίες διαχείρισης απαιτήσεων, οι οποίες νομιμοποιούνται κατ' εξαίρεση ως μη δικαιούχοι διάδικοι² να ασκούν οιοδήποτε ένδικο βοήθημα και να προβαίνουν σε οιαδήποτε δικαστική ενέργεια για την εισπραξη των υπό διαχείριση απαιτήσεων, καθώς και να κινούν, παρίστανται ή συμμετέχουν σε προπτωχευτικές διαδικασίες εξυγίανσης, πτωχευτικές διαδικασίες αφερεγγυότητας, διαδικασίες διευθέτησης οφειλών και ειδικής διαχείρισης. Υποστηρίζεται η άποψη³, την οποία ακολούθησε και η δημοσιεύθεσα απόφαση, ότι η νομιμοποίηση των εταιριών διαχείρισης περιορίζεται αποκλειστικά στις ως άνω ρητά αναφερόμενες περιπτώσεις.

Σαφώς η έκδοση διαταγής πληρωμής στο όνομα και για λογαριασμό της διαχειρίστριας εταιρίας, υπό την ίδιοτητά της ως μη δικαιούχου διαδίκου, εμπίπτει στο πλαίσιο άσκησης ενδίκου βοηθήματος, που αποσκοπεί στην εισπραξη της υπό διαχείριση απαιτησης και δεν δημιουργείται πρόβλημα, εφόσον προσκομίζονται τα απαραίτητα νομιμοποιητικά έγγραφα (ιδίως ΦΕΚ ιδρυσης, πιστοποιητικό ΓΕΜΗ, σύμβαση διαχείρισης, πιστοποιητικό Ενεχυροφυλακείου)⁴. Ωστόσο, ενδιαφέρον παρουσιάζει η περίπτωση, που έχει εκδοθεί διαταγή πληρωμής από πιστωτικό ιδρυμα, κατά του οποίου ασκήθηκε ανακοπή και εν συνεχείᾳ - και πάντως προ της εκδίκασης της ανακοπής - ανατέθηκε η διαχείριση της επιδικης απαιτησης σε εταιρία διαχείρισης. Α-

κριβώς με αυτό το ζήτημα ασχολήθηκε η εξεταζόμενη απόφαση, η οποία ναι μεν κατέληξε στο σωστό αποτέλεσμα, διατυπώνοντας κατά βάση ορθές νομικές σκέψεις (ιδίως ανεπίτρεπτο διεξαγωγής δίκης από εκούσιο αντιπρόσωπο), πλην όμως αξίζει να γίνουν οι κατωτέρω επισημάνσεις.

Πράγματι, βάσει των δικονομικών ενεργειών, που έγιναν στην προκείμενη περίπτωση, ορθώς δεν έγινε δεκτή η αντιπροσώπευση της καθ' ης από την διαχειρίστρια εταιρία (διαφορετικά ΕιρΠολυ 337/2018, με αντίθετες παρατηρήσεις Τσαχιρίδη, ΕφΑΔ 2020. 533 επ.). Όμως, δεν πρέπει να λησμονείται ότι, σύμφωνα με το άρθρ. 80 ΚΠολΔ, τρίτος⁵ μπορεί να ασκήσει, σε εκκρεμή μεταξύ άλλων δίκη, πρόσθετη παρέμβαση για την υποστήριξη διαδίκου, μέχρι να εκδοθεί απόφαση, εφόσον έχει έννομο συμφέρον. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρ. 81 § 1, 215 § 1 και 591 § 1 περ. β' ΚΠολΔ, προκύπτει ότι, η πρόσθετη παρέμβαση ασκείται επι ποινή απαραδέκτου, με δικόγραφο, που κατατίθεται, τουλάχιστον δέκα ημέρες πριν τη συζήτηση της κύριας δίκης, στη γραμματεία του Δικαστηρίου, που ασκήθηκε η ανακοπή⁶ και επιδίδεται στους διαδίκους, Σύμφωνα δε με το άρθρ. 83 ΚΠολΔ, έννομο συμφέρον για την άσκηση αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης υφίσταται όταν η ισχύς της απόφασης, που θα εκδοθεί στο πλαίσιο της κύριας δίκης, θα επεκτείνεται και στις έννομες σχέσεις του παρεμβαίνοντος προς τον καθ' ου η παρέμβαση, οπότε τυγχάνουν εφαρμογής τα άρθρ. 76, 77 και 78 ΚΠολΔ. Από τα παραπάνω συνάγεται ανενδοίαστα ότι, καθοριστικό στοιχείο για το χαρακτηρισμό της πρόσθετης παρέμβασης ως αυτοτελούς είναι, η επέκταση της ισχύος της απόφασης, που θα εκδοθεί, ιδίως των υποκειμενικών ορίων του δεδικασμένου, στις έννομες σχέσεις του τρίτου προς τον καθ' ου η παρέμβαση. Με την άσκηση της αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης ο παρεμβαίνων αντιδίκει στην ήδη εκκρεμή δίκη υπέρ εκείνου, που παρεμβαίνει, για το λόγο ότι, η εκδοθησόμενη απόφαση θα επεκτείνεται και εναντίον του. Η ασκούμενη κατά το άρθρ. 83 ΚΠολΔ αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση δημιουργεί περιορισμένη περιεχομένου επιγενόμενη αναγκαία ομοδικία του παρεμβαίνοντος με το διάδικο υπέρ του οποίου ασκείται η παρέμβαση, στο μέτρο, που ο παρεμβαίνων θεωρείται κατά πλάσμα δικαίου ως αναγκαίος ομόδικος με τις παρεχόμενες δικονομικές εξουσίες αυτού⁷. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρ. 274 § 2 περ. α' ΚΠολΔ, ορίζεται ότι «Αν εκείνος, που άσκησε πρόσθετη παρέμβαση εμφανιστεί κατά τη συζήτη-

1. Γιαννόπουλος, Ζητήματα ως προς το χαρακτήρα της νομιμοποίησης της εταιρείας διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις ν. 4354/2015 κατά τη δικαστική άσκηση υπό διαχείριση απαιτήσεων τραπεζικού ιδρύματος, Αρμ 2018. 1924 επ. Ο ίδιος, Η εταιρεία διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις ως μη δικαιούχος διάδικος στη διαγνωστική δίκη και στο στάδιο της αναγκαστικής εκτέλεσης. Κριτική επισκόπηση των ρυθμίσεων του ν. 4354/2015 και De Lege Ferenda προτάσεις, Αρμ 2019. 233 επ. Κολοτούρος, Δικονομική αρμοδιότης των εταιρειών διαχείρισης απαιτήσεων εκ δανείων και πιστώσεων - άρθρο 2 του ν. 4354/2015, ΧρΙΔ 2019. 464 επ. Μανιώτης, Ζητήματα νομιμοποίησης και υποκειμενικών ορίων των δεδικασμένων από την εξουσιοδότηση προς εισπραξη απαιτήσεων Το παράδειγμα του άρθρου 2 § 4 ν. 4354/2015, ΕφΑΔ 2019. 609 επ.

2. Νίκας, Εγχειρίδιο Πολιτικής Δικονομίας, 2012, 152-153.
3. ΠΠρΑθ 1596/2019, αδημ.
4. Κολοτούρος, ΧρΙΔ 2019. 472.

5. Αυτός, που δεν έχει προσλάβει την ίδιοτητα του διαδίκου σε μία δίκη.

6. Προκειμένου να ακολουθήσει συνεκδίκαση.
7. ΑΠ 369/2019, ΑΠ 1485/2006, ΑΠ 91/2005.

ση, τότε .. β) αν λείπει μόνο εκείνος υπέρ του οποίου ασκήθηκε η παρέμβαση, το Δικαστήριο συζητεί την υπόθεση ερήμην του, μεταξύ εκείνου, που άσκησε την παρέμβαση και του αντιδίκου εκείνου υπέρ του οποίου ασκήθηκε η παρέμβαση», ενώ σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρ. 76 § 1 ΚΠολΔ, σε περίπτωση αναγκαστικής ομοδικίας, αν ο ομόδικος, ο οποίος είναι διάδικος στη δίκη, δεν παραστεί, θεωρείται ότι αντιπροσωπεύεται από τον ομόδικο, που παρισταται⁸. Ως επιστέγασμα των ανωτέρω προκύπτει ότι, για να λάβει μέρος εταιρία διαχείρισης σε εκκρεμή δίκη με διαδίκους τον δικαιούχο και τον οφειλέτη της απαιτήσεως, θα πρέπει να ασκήσει αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση υπέρ του δικαιούχου και κατά του οφειλέτη.

Ωστόσο, με επιχείρημα ότι, στο άρθρ. 2 § 4 εδ. β' του ν. 4354/2015 ορίζεται πως «Εφόσον οι εταιρίες συμμετέχουν σε οποιαδήποτε δίκη με την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου το δεδικασμένο της απόφασης καταλαμβάνει και τον δικαιούχο της απαίτησης», χωρίς να ορίζεται και το αντίστροφο, ήτοι ότι η εταιρία διαχείρισης δεσμεύεται από την απόφαση, που θα εκδοθεί σε βάρος του δικαιούχου της απαίτησης, έχει διατυπωθεί η άποψη⁹ ότι οι εταιρίες διαχείρισης δε θεμελιώνουν έννομο συμφέρον για την άσκηση αυτοτελούς πρόσθετης παρεμβάσεως στη δίκη με διάδικο το δικαιούχο της απαιτήσεως. Όμως, κατά τη γνώμη του γράφοντος πρόκειται για ακούσιο νομοθετικό κενό. Η εν λόγω θέση ενισχύεται και από το γεγονός ότι, ο ν. 4354/2015 έχει ήδη δεχτεί ουκ ολίγες βελτιωτικές τροποποιήσεις¹⁰ και προκειμένου να επιλυθεί το ζήτημα, που έχει ανακύψει στη δικαστηριακή πρακτική, προκρίνεται ως επιβεβλημένη η εκ νέου παρέμβαση του νομοθέτη¹¹. Μέχρι να επέλθουν οι απαιτούμενες νομοτεχνικές τροποποιήσεις, το εν λόγω ζήτημα θα πρέπει να αντιμετωπίζεται ελαστικά από τη νομολογία, διθέντος ότι ο ν. 4354/2015 δίνει στις εταιρίες διαχείρισης τη γενική δυνατότητα άσκησης οποιουδήποτε ενδικού βοηθήματος¹². Θα ήταν αντιφατικό από τη

8. ΜΠρΤρκ 24/2020, ΑΠ 192/2012, ΑΠ 1332/2011, ΑΠ 1230/2008, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1145/2007 ΝοΒ 2007. 1828, ΕφΙ 75/2005 Ελλδνη 2006. 859.

9. Γιαννόπουλος, Αρμ 2019. 256.

10. Ενδεικτικές τροποποιήσεις στο ν. 4354/2015 επήλθαν με το ν. 4366/2015, με το ν. 4371/2016, με το ν. 4380/2016, με το ν. 4389/2016, με το ν. 4390/2016.

11. Γιαννόπουλος, Αρμ 2019. 253.

12. Σύμφωνα με τη νομολογία (ΕΦΑΘ 6271/2019, με παρατηρήσεις Δεληκωστόπουλου, Ελλδνη 2020. 166 επ.) η προσεπικληση είναι ένδικο βοήθημα αναγκαστικής συμμετοχής τρίτου προσώπου, μη διαδίκου στη μεταξύ άλλων εκκρεμή δίκη. Τα ίδια ισχύουν και επί παρεμβάσεως και επομένως υφίσταται πρόβλεψη

μία να δίνεται στις εταιρίες διαχείρισης το δικαίωμα άσκησης κάθε ενδικου βοηθήματος και από την άλλη να θεωρείται ότι οι εταιρίες διαχείρισης δε θεμελιώνουν το απαιτούμενο έννομο συμφέρον για την άσκηση παρεμβάσεως υπέρ των δικαιούχων των απαιτήσεων. Εξάλλου, δεδομένου ότι ο καθ' ου ενέχει θέση ενάγοντος στη δίκη της ανακοπής και αποσκοπεί δια της απορρίψεώς της, στην επικύρωση της εκδοθείσας διαταγής πληρωμής και επομένως στην είσπραξη της απαιτήσεώς του, η άσκηση αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης υπέρ του δικαιούχου της απαίτησης κατατείνει υπό την ανωτέρω ευρεία ερμηνεία προς τον εν λόγω σκοπό, ήτοι στην επιδίωξη είσπραξης της απαιτήσεως. Δια των ανωτέρω ερμηνευτικών εκδοχών φαίνεται να υπερκαλύπτεται το πραγματικό του άρθρ. 2 § 4 του ν. 4354/2015, αλλά σε κάθε περίπτωση καθίσταται αναγκαία η παρέμβαση του νομοθέτη για να εκλείψει ολοσχερώς το ζήτημα, που έχει δημιουργηθεί στη νομολογία. Συνοψίζοντας τα ανωτέρω διαπιστώνεται εναργώς ότι, προκειμένου να παρασταθεί νομίμως η διαχείριστρια εταιρία και να αντιπροσωπεύσει την καθ' ης στην εν λόγω δίκη της ανακοπής, έπρεπε να ασκήσει αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση υπέρ της (καθ' ης)¹³.

Ωστόσο, αν και η σχολιαζόμενη απόφαση εκκίνησε το συλλογισμό της με ορθές νομικές σκέψεις, όπως το ανεπιτρεπτο διεξαγωγής δίκης από εκούσιο αντιπρόσωπο, ουδόλως ανέπτυξε το παραπάνω θέμα και περιορίστηκε στη γενική παραδοχή ότι οι εταιρίες διαχείρισης δε νομιμοποιούνται παθητικά στις δίκες των ανακοπών, που στρέφονται εναντίον των δικαιούχων των απαιτήσεων.

Μία τέτοια ερμηνεία και ειδικότερα αυτή, που διατύπωσε η σχολιαζόμενη απόφαση, η οποία απεφάνθη επι λέξει ότι, «Όμως, σύμφωνα με τις παραπάνω νομικές σκέψεις, η ως άνω διαχειρίστρια δεν νομιμοποιείται να παραστεί και να διεξάγει τη δίκη ως μη δικαιούχος αντί της παραπάνω τραπεζικής εταιρίας, αφού σύμφωνα με το άρθρο 2 παρ. 4 του ν. 4354/2015 η ανωτέρω εταιρία ως διαχειρίστρια νομιμοποιείται ως μη δικαιούχος διάδικος να εγείρει κάθε ένδικο βοήθημα και να προβαίνει σε κάθε άλλη δικαστική ενέργεια για την είσπραξη των υπό διαχείριση απαιτήσεων, καθώς και να κινεί, παρίσταται ή συμμετέχει σε προπτεχειτικές διαδικασίες εξυγίανσης, πτωχευτικές διαδικασίας αφερεγγυότητας, διαδικασίες διευθέτησης οφειλών και ειδικής διαχείρισης των άρθρων 61 επ. του ν. 4307/2014. Η

στο ν. 4354/2015 για άσκηση παρεμβάσεως εκ μέρους της εταιρίας διαχείρισης σε δίκη μεταξύ του οφειλέτη και του δικαιούχου της απαιτήσεως.

13. ΜΠρθ 13663/2019, με παρατηρήσεις Φλώρου, ΕπολΔ 2020. 86 επ.

νομιμοποίηση με βάση το ανωτέρω άρθρο είναι περιορισμένη, υπό την έννοια ότι δεν περιλαμβάνει το σύνολο των δικών, αλλά περιορίζεται στις αναφερόμενες στην εν λόγω διάταξη περιπτώσεις. Ακόμη, με την ανωτέρω διάταξη θεμελιώνεται καταρχήν μόνον ενεργητική νομιμοποίηση για την έγερση κάθε ενδίκου βοήθηματος και κάθε άλλης δικαστικής ενέργειας για την είσπραξη των υπό διαχείριση απαιτήσεων ενώ κατ' εξαίρεση η ενεργητική και παθητική νομιμοποίηση μόνον για προπτωχευτικές διαδικασίες εξυγίανσης, πτωχευτικές διαδικασίες αφερεγγυότητας, διαδικασίες διευθέτησης οφειλών και ειδικής διαχείρισης των άρθρων 61 επ. του ν. 4307/2014. Συνεπώς, στην προκείμενη περίπτωση, δεν μπορεί να θεμελιωθεί παθητική νομιμοποίηση της διαχειρίστριας εταιρίας στην ανωτέρω διάταξη του ν. 4354/2015», αφενός μεν δε συμβαδίζει - κατά τη γνώμη του γράφοντος - με το σκοπό του νομοθέτη, ο οποίος με τη θέσπιση του ν. 4354/2015 αποσκοπούσε να απεμπλακούν τα πιστωτικά ιδρύματα είτε από την ύπαρξη (μέσω σύμβασης πώλησης), είτε από τη διαχείριση (μέσω σύμβασης ανάθεσης διαχείρισης) των μη εξυπηρετούμενων δανείων, αφετέρου δε θα προκαλούσε το εξής οξύμωρο σχήμα: Να μπορεί η εταιρία διαχείρισης απαιτήσεων να ζητήσει την έκδοση διαταγής πληρωμής, καθώς πρόκειται για ένδικο βοήθημα, που αποσκοπεί καταφανώς στην είσπραξη της απαιτήσεως, αλλά να μην μπορεί να παρασταθεί στη δίκη της ανακοπής, που θα ασκήσει ο αντιδικός της, λόγω έλλειψης ρητής εκ του νόμου πρόβλεψης για την παθητική της νομιμοποίηση στη δίκη αυτή.

Εν κατακλείδι, ορθώς η σχολιαζόμενη απόφαση δεν δέχτηκε την αντιπροσώπευση της καθ' ης από την διαχειρίστρια εταιρία, δεδομένου ότι δεν ασκήθηκε από αυτή αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση υπέρ της καθ' ης, με κατάθεση δικογράφου και επίδοση αυτού, η δε ἀποψη, που έχει αναπτυχθεί στη νομολογία¹⁴ και αναφέρει ότι πηγή της εξαιρετικής νομιμοποίησης των εταιριών διαχείρισης είναι αποκλειστικά οι διατάξεις του ν. 4354/2015 και επομένως οι εταιρίες διαχείρισης μπορούν να παρασταθούν ως μη δικαιούχοι διάδικοι, χωρίς να ασκήσουν αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση, σε ήδη εκκρεμή δίκη, στην οποία διάδικος είναι ο δικαιούχος της επιδικης απαιτησης, σαφώς δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή, καθότι αντιστρατεύεται τους παγιωμένους δικονομικούς κανόνες, αλλά και η θέση ότι, οι εταιρίες διαχείρισης απαιτήσεων δεν νομιμοποιούνται να συμμετάσχουν στις δίκες των ανακοπών, δεν είναι ορθή, δεδομένου ότι αφενός μεν δύνανται να ασκήσουν οποιοδήποτε ένδικο βοήθημα και επομένως και αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση υπέρ του καθ' ου και με αυτόν τον τρόπο να λάβουν μέρος

με έμμεσο τρόπο στις δίκες των ανακοπών και μάλιστα ακόμα και αν δεν παραστεί ο καθ' ου, ο οποίος θεωρείται ότι αντιπροσωπεύεται από τον αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνοντα, αφετέρου δε με δεδομένο ότι οι εταιρίες διαχείρισης μπορούν να εκδίδουν διαταγές πληρωμής, πράγμα το οποίο δεν αμφισβητείται ότι εμπίπτει στις προβλεπόμενες εκ του νόμου εξουσίες διαχείρισης, θα ήταν εντελώς άτοπο να μην μπορούν να παρασταθούν στις δίκες των ανακοπών, που ασκήθηκαν κατά των διαταγών πληρωμής, που εξέδωσαν¹⁵, μόνο και μόνο επειδή τούτο δεν προβλέπεται ρητά εκ της διατάξεως του άρθρ. 2 § 4 του ν. 4354/2015. Τέλος, δε χωρεί αμφιβολία ότι, τα ανωτέρω θα πρέπει να γίνουν δεκτά και στο πλαίσιο εφαρμογής του άρθρ. 10 § 14 του ν. 3156/2003 περί ανάθεσης της διαχείρισης τιτλοποιημένων απαιτήσεων¹⁶, λόγω της παρόμοιας νομοτεχνικής κατασκευής των εν λόγω δύο νομοθετημάτων.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΤΣΑΧΙΡΙΔΗΣ
Δικηγόρος, ΜΔ Πάντειου Πανεπιστημίου

ΕΝΔΙΚΑ ΜΕΣΑ

**Αρειος Πάγος (Γ' Τμήμα)
Αριθ. 401/2019**

Προεδρεύουσα: Α. Μαγιάκου, Αρεοπαγίτης
Εισηγητής: Γ. Παπανδρέου, Αρεοπαγίτης
Δικηγόροι: Α. Βοσνιάκου, Γ. Μονιός

Ισχυρισμός περί πλαστότητας εγγράφου, χωρίς η πλαστότητα να αποδίδεται σε ορισμένο πρόσωπο. Το δικαστήριο ενώπιον του οποίου προσκομίσθηκε το επίμαχο έγγραφο, διατάσσει αποδείξεις επί της πλαστότητας, μόνον αν η εν λόγω ένσταση προτάθηκε παραδεκτώς, ήτοι κατά τη συζήτηση κατά την οποία το έγγραφο για πρώτη φορά προσκομίσθηκε. Συνεπώς εφόσον προσκομίσθηκε για πρώτη φορά ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, είναι απαράδεκτο το αίτημα διερεύνησης της πλαστότητας του εγγράφου το πρώτον με τις προτάσεις του αναιρεσίοντος ενώπιον του Αρείου Πάγου (Άρθρα 460-464, 527 ΚΠολλ.).

Με την κρινόμενη αίτηση αναίρεσης προσβάλλεται η .../2016 τελεσίδικη απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Βόλου, που δίκασε έφεση του

14. ΕιρΛ 211/2019, ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ.

15. Γιαννόπουλος, Αρμ 2019. 253 επ.

16. ΕιρΑθ 42/2020, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ.

